

**PLAN MUNICIPAL DE
PREVENCIÓN E DEFENSA
CONTRA OS INCENDIOS
FORESTAIS DO CONCELLO DE
O PEREIRO DE AGUIAR**

Xaneiro 2022

ÍNDICE

1	INTRODUCCIÓN	1
1.1	Antecedentes e xustificación	1
1.2	Obxectivos	2
1.3	Aprobación do Plan Municipal de Prevención e Defensa Contra Incendios Forestais	3
2	ÁMBITO TERRITORIAL	4
2.1	Situación, límites e superficies	4
2.2	Parroquias e núcleos de poboación	5
2.3	Caracterización do medio natural	6
2.3.1	Topografía	6
2.3.2	Climatoloxía	8
2.3.3	Edafoloxía	8
2.3.4	Hidroloxía	9
2.3.5	Flora	10
2.3.6	Fauna	10
3	ANÁLISE DO RISCO DE INCENDIOS	13
3.1	Histórico de incendios	13
3.1.1	Número de incendios e superficie queimada	13
3.1.2	Parroquias de Alta Actividade Incendiaria (PAAI)	16
3.1.3	Activación do PEIFOGA en situación 2	18
4	XESTIÓN DA BIOMASA	22
4.1	Definición das redes secundarias de faixas de xestión de biomasa	23
4.1.1	Perimetral ao solo urbano, núcleo rural e urbanizable	23
4.1.2	Arredor das edificacións destinadas ás persoas, vivendas illadas, urbanizacións, depósitos de lixo, cámpings, gasolineras e parques e instalacións industriais situados a menos de 400 metros do monte e arredor das edificacións illadas destinadas ás persoas	25
4.2	Xestión da biomasa en pistas, vías, camiños, estradas de titularidade municipal	25
4.3	Xestión da biomasa nos montes de titularidade municipal	25
4.4	Relación de parcelas afectadas	26

ANEXOS

- 1 Relación de parcelas afectadas

PLANOS

- 1 Plano de Situación
- 2 Rede de defensa contra os incendios forestais
 - 2.1 Rede secundaria de faixas de xestión da biomasa perimetral ao solo urbano, núcleo rural e urbanizable, e arredor das edificacións illadas

MEMORIA

1 INTRODUCCIÓN

1.1 Antecedentes e xustificación

O monte constitúe un patrimonio esencial para o desenvolvemento sustentable de Galicia, onde os terreos de monte constitúen máis do 65% da súa superficie e onde integrados con eles hai 313 concellos cuns 31.550 núcleos de poboación.

Mais o importante valor que o monte desempeña para a nosa sociedade no seu conxunto vén sendo ameazado pola propagación de incendios forestais, afectando á súa riqueza ambiental e paisaxística e ás actividades agroforestais que se desenvolven nel.

Esta situación débenos facer conscientes de que os incendios forestais no medio rural constitúen unha grave ameaza para calquera política de desenvolvemento rural, ademais de comprometer a sustentabilidade económica e social de Galicia.

Os terreos forestais e as súas zonas de influencia teñen unha configuración específica que dificulta a súa protección contra os incendios forestais; entre outras, estas características son a fragmentación da propiedade, o desequilibrio entre zonas, o abandono da agricultura, a gandería extensiva sen control e a progresiva transformación das parcelas agrícolas fragmentadas en terreos de monte, o que deu lugar a unha progresiva desorde do territorio incrementando a ameaza derivada dun incendio forestal.

O *Estatuto de autonomía de Galicia* no artigo 27.10 e a *Constitución de 1978* nos artigos 148.1.8 e 149.1.23 determinan o marco normativo xeral de referencia en materia de prevención e incendios forestais. A *Lei 43/2003, de 21 de novembro, de montes*, atribúe á Comunidade Autónoma a facultade para desenvolver os aspectos de defensa contra incendios forestais dotando dun marco regulador legislativo que contribúe a fortalecer a seguridade xurídica das administracións públicas galegas e dos cidadáns na prevención e defensa contra os incendios forestais.

A *Lei 7/2012, do 28 de xuño, de montes de Galicia*, ten por obxecto establecer o marco normativo

dos montes e terreos forestais existentes na Comunidade Autónoma de Galicia, e será aplicable a todos os montes ou terreos forestais do territorio.

A *Lei 3/2007, do 9 de abril, de prevención e defensa contra os incendios forestais de Galicia*, estrutura o planeamento de defensa do espazo rural fronte aos incendios forestais, en varios niveis: galego, de distrito, municipal e inframunicipal. No seu *artigo 7* atribúe a competencia dos concellos de elaborar e aprobar os plans municipais de prevención e defensa contra os incendios forestais, adoptar as medidas de prevención de incendios forestais que lles correspondan en terreos que lles sexan da súa titularidade, ordenar a execución das obras necesarias para conservar e manter o solo e a biomasa vexetal nas condicións precisas que eviten os incendios, e de forma máis concreta a ordenación e execución subsidiaria da xestión da biomasa, así coma o deber de xestionar as redes secundarias de faixas de xestión de biomasa e as faixas laterais das redes viarias da súa titularidade.

Neste marco, o planeamento a nivel municipal integrará nos plans de emerxencias municipais as actuacións de prevención e defensa contra os incendios forestais, con arranxo ó previsto na lexislación de emerxencias, sendo a *Lei 17/2015, do 9 de xullo, do Sistema Nacional de Protección Civil*, a *Lei 5/2007, do 7 de maio, de emerxencias de Galicia* (Platerga) e o Plan especial de protección civil ante emerxencias por incendios forestais na Comunidade Autónoma de Galicia (Peifoga).

1.2 Obxectivos

O obxectivo principal do presente Plan Municipal de Prevención e Defensa contra Incendios Forestais, en cumprimento do establecido na *Lei 3/2007*, é a definición da rede de faixas secundarias de xestión de biomasa, formadas por un conxunto de parcelas lineais do territorio estratexicamente localizadas, e garantir o control e a eliminación total ou parcial da biomasa forestal, mediante técnicas silvícolas axeitadas, co fin principal de reducir o risco de incendio e protexer a seguranza das persoas.

Este obxectivo fundamental concrétase nunha serie de accións sobre o territorio que buscan

organizar a xestión da biomasa en zonas estratéxicas, especialmente aquelas declaradas de alto risco de incendio, unido á construción e mantemento de faixas exteriores de protección de zonas poboadas, o tratamento de áreas forestais nun esquema de intervención segundo modelos silvícolas previamente establecidos, no ámbito da defensa de persoas e bens e a defensa dos montes.

A redacción do presente Plan pretende, por tanto, aportar un documento que conteña as accións necesarias para a defensa contra os incendios forestais efectuando unha análise da situación actual, e establece unha zonificación do territorio como marco das directrices de actuación a realizar para acadar os obxectivos propostos.

1.3 Aprobación do Plan Municipal de Prevención e Defensa Contra Incendios Forestais

É competencia dos concellos elaborar e aprobar os plans municipais de prevención e defensa contra os incendios forestais, e integralos nos plans de emerxencias municipais, de acordo co previsto na lexislación galega de emerxencias.

Os plans deberán ser redactados por técnicos competentes en materia forestal.

A estrutura deste plan, ven definida no *artigo 16* da *Lei 3/2007*, e axustarase ás directrices que estableza a normativa aplicable en materia de emerxencias.

Será a dirección xeral competente en materia forestal quen emita informe preceptivamente e con carácter vinculante sobre os plan municipais de prevención e defensa contra os incendios forestais antes da súa aprobación. O ámbito do plan poderá ser de todo o concello ou ilo desenvolvendo por zonas.

A coordinación e a xestión do planeamento municipal de prevención e defensa contra os incendios forestais compétenlle a alcaldía. A elaboración, execución e actualización deste planeamento ten carácter obrigatorio.

Os plans municipais de prevención e defensa contra os incendios forestais deberán adaptarse ao disposto nesta Lei nun prazo de cinco anos desde a súa entrada en vigor.

2 ÁMBITO TERRITORIAL

O marco xeográfico obxecto do presente Plan Municipal de Prevención e Defensa Contra os Incendios Forestais é o concello de O Pereiro de Aguiar, localizado na provincia de Ourense, dentro do Distrito Forestal XII Miño-Arnoia.

2.1 Situación, límites e superficies

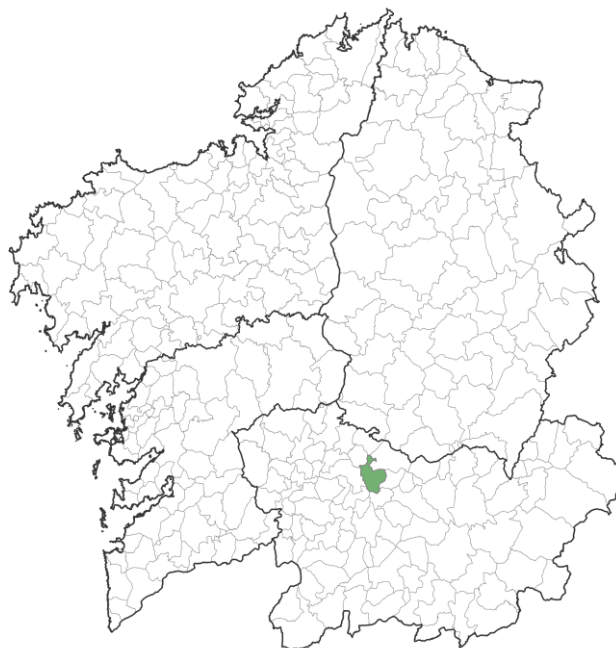
Situación

O concello de O Pereiro de Aguiar sitúase na provincia de Ourense. As súas coordenadas xeográficas son:

- Latitude: 42°19'36,3"N
- Lonxitude: 7°46'42,98"W

Límites

- Norte: concellos de Coles, A Peroxa e Nogueira de Ramuín.
- Oeste: concellos de Coles, Ourense e San Cibrao das Viñas.
- Sur: concellos de San Cibrao das Viñas e Paderne de Allariz.
- Leste: concellos de Nogueira de Ramuín, Esgos e Paderne de Allariz.

Mapa 1 Localización do concello

Superficie

Ten unha extensión de 60,9 km².

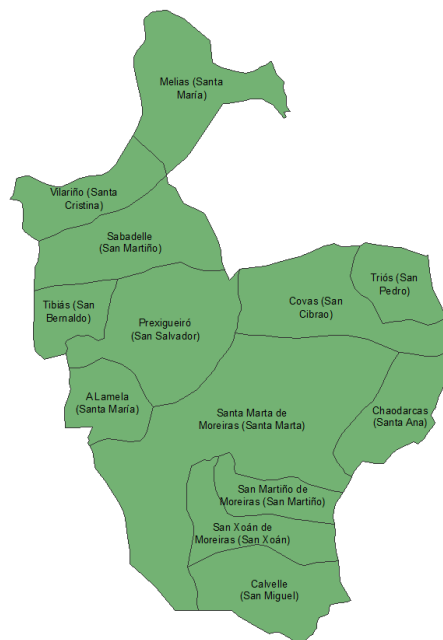
2.2 Parroquias e núcleos de poboación

O concello distribúese en 13 parroquias que se relacionan na seguinte táboa:

Parroquia	Superficie	Habitantes
Calvelle (S. Miguel)	433,06	426
Covas (S. Cibrao)	543,96	953
Chaodarcas (Sta. Ana)	330,10	165
A Lamela (Sta. María)	243,78	646
Melias (Sta. María)	532,75	323
San Xoán de Moreiras (S. Xoán)	312,91	323
San Martiño de Moreiras (S. Martiño)	209,15	207
Santa Marta de Moreiras (Sta. Marta)	1555,48	1233
Prexigueiró (S. Salvador)	669,88	819
Sabadelle (S. Martiño)	508,02	445
Tibiás (S. Bernaldo)	202,05	246
Triós (S. Pedro)	236,45	147
Vilariño (Sta. Cristina)	308,16	321

Táboa 1 Táboa de parroquias e habitantes (Fonte: IGE)

*Superficie en hectáreas

Mapa 2 Mapa de parroquias

2.3 Caracterización do medio natural

2.3.1 Topografía

O termo municipal de O Pereiro de Aguiar, cunha extensión que rolda os 61 km², está situado en posición norcentral na provincia de Ourense e atópase enclavado na depresión Ourensá, que se estende polas ribeiras do Miño ata a zona de Os Peares.

A súa topografía está moi influída polo curso dos ríos que o delimitan ou atravesan, o Miño ao oeste e o Loña que discorre en dirección noroeste - suroeste.

Desde o punto de vista topográfico podemos considerar varias zonas:

- Áreas montañosas: corresponden á superficie de achamento interior. Forman un cordón ao norte, un chanzo desde as terras de Nogueira, que se fragmenta en dúas cadeas noroeste suroeste en ambas marxes do curso medio do Loña.

A cadea oriental salva o desnivel con Esgos e inclúe as maiores altitudes (Chaodarcas con 647 m, Montes de Ordelles, Outeiros das Covas, O Balbón). A cadea occidental constitúe a divisoria hidrográfica Miño - Loña central. Presenta cotas inferiores (monte da Chaira do Piñeiro con 449 m, O Lombo) e permite o paso do Loña, tras xirar bruscamente cara o leste, entre Valverde con 442 m e Montealegre de 470 m. A liña de zonas altas continúa polo suroeste cara o Alto do Cumial. Por último, atópanse os montes meridionais, case que diluídos nunha ondulante orografía cara A Rabeda. Todas estas altitudes non son senón as prolongacións finais dos Montes de Rocas, ao nordeste, o de A Picoña, Coutos do Sil e Montes de Luíntra, ao norte, hasta entroncar con Cabeza de Meda. Estas montañas sufriron ao longo dos séculos unha forte erosión polo que as súas superficies presentan unha aparencia de outeiros suaves, de inapreciable transición topográfica, aínda que conservando ladeiras con pendentes destacadas.

- Val do Loña: tamén chamado simplemente A Loña. Este val divídese no curso medio do Loña por unha parte, que aproveita unha falla meridiana, sensiblemente desviada cara o oeste (Loñoá do Camiño e A Derrasa), e a Veiga do Pereiro ou baixo Loña.

O río, despois de recibir ao Pensos en O Campo dos Gozos, describe un amplo meandro, xirando entre os Montes da Chaira e A Medorra para dirixirse ao Miño e orienta estas terras (Sabadelle,

Prexigueiro, Tibiás) cara o noroeste. Loña e Barbaña reciben numerosos afluentes e forman un abanico de bocarribeiras ata A Merca, xa no límite de Arnoia. Son terras chas e baixas, sempre por debaixo dos 400 m.

- Un pedúnculo superior (parroquias de Melias e Vilariño) alcanza, finalmente, o val Oñoto e engarza co solar da capital da provincia. Este treito, desde Os Peares, presenta resonancia de formas montañosas (As Medas), terrazas moi xuvenís e carencia de val aberto; aínda non existe aquí nítida bocarribeira e os piñeirais revisten as ramplas fluviais. A ribeira propiamente auriense nacerá na confluencia de Miño, Loña e Barbaña, se ben isto non impide que Vilariño pertenza de cheo á bocarribeira. Son terras que non superan os 200 - 400 m, pero cuxas pendentes son fortes.

Loña e Miño determinan que O Pereiro de Aguiar estea constituído por superficies inscritas xeomorfoloxicamente dentro do dominio de áreas degradadas, transitorias ao val ou veiga.

Configúrase como un espazo abrupto e graduado a partir das maiores altitudes orientais situadas no límite con Esgos, que se suavizan cara o interior do territorio municipal. Por outra parte o río Miño, polo oeste, nesta parte tranquilo e remansado, contornea a fachada noroccidental. Atravesando o municipio en dirección nordeste - suroeste discorre o río Loña, nalgunhas zonas encaixado e que presenta dúas actuacións de encorado antes da súa confluencia no Miño, encoros de Cachamuíña e Castadón.

Estes elementos configuran unha paisaxe diversa, de val suave na zona central e sur do municipio, e montañoso e abrupto na zona oriental e norte, nas contrafortes que se prolongan desde Esgos e Nogueira de Ramuín nas ribeiras do Miño, respectivamente. Adivíñanse pois algunhas diferenzas orográficas entre o norte montañoso, onde a erosión do estrato granítico primitivo deu lugar a promontorios e cumios desgastados, e o sur suave na que se intensificou a fase de fracturación terciaria dos materiais. Por dentro desta subdivisión básica o relevo é accidentado e variado, predominando a combinación das terras de pendente con áreas planas ou de suaves desniveis. Non obstante estas zonas son en ocasións de reducidas dimensións e atópanse illadas por sectores de maior movemento topográfico, o que deu lugar a súa ocupación

polos asentamentos tradicionais para ocupar as terras máis fáciles de labrar.

2.3.2 Climatoloxía

Desde o punto de vista climático o municipio de O Pereiro de Aguiar está marcado pola súa situación interior e o seu emprazamento na conca do Miño, estas características o sitúan nun ámbito de influencia mediterránea, dentro dos dominios climáticos de Galicia, podendo definirse como clima oceánico – mediterráneo.

As precipitacións roldan os 800 - 1.000 mm anuais (superiores á capital) con máximas en outubro, novembro e decembro, e mínimas estivais en xullo e agosto.

Referente ás temperaturas hai que precisar a forte oscilación (xaneiro: 6 °C, xullo: 22 °C) e a elevada amplitude térmica, ao redor dos 14 °C. Dada a súa meridionalidade e pouca altitude, inclúese nunha comarca moi soleada (1.800 - 2.500 horas anuais de sol), tendo en conta os valores medios para Galicia. En resumidas contas, a altitude proporciona maiores valores pluviométricos, temperaturas máis frescas e veráns máis suaves que os da capital.

Segundo a clasificación de Papadakis o termo inclúese no tipo mediterráneo – temperado.

2.3.3 Edafoloxía

No aspecto edafolóxico O Pereiro de Aguiar fai gala dunha rica variedade tipolóxica. Na beira miñota e en tomo á Derrasa e xa na estrada N- 120, Os Gozos e o encoro de Cachamuíña, predomina a variedade de terra parda mesotrófica.

En Ordelles e a Veiga do Pereiro, o ránker pardo que reaparece no baixo Loña e caracterízase pola súa intensa e continua preparación, podendo catalogarse como terras pardas ou chans antropógenos con pendentes de 25 graos, granito alterado “in situ”, pero infiltrado, grava fina cuarcífera de gran moi grosso, ben drenado e onde a vexetación influíu de forma contundente ao orixinar forma, de queirogal, moi neta e facilmente separable do chan.

En Santa Marta e Chaodarcas, a variedade dominante é a veiga parda e existe un reducido núcleo en O Castro e Loña, de gley, cuxo nivel de auga poucas veces alcanza horizontes orgánicos.

Podemos dicir que se altera a lóxica secuencia ránker - terra parda – veiga - gley, polo menos nalgúns casos, e que, en xeral, os chans de O Pereiro de Aguiar presentan dificultades de drenaxe debido a existencia de amplas penechairs a distintos niveis, así como de fosas tectónicas e acidez. A infiltración é moi baixa cun lavado máis que intenso no outono e inverno e entre 5 e 6 meses nos que o chan adocece dun déficit hídrico que chega a alcanzar valores anuais superiores aos 1.000 - 1.500 mm. Esta aridez constitúe un serio obstáculo á rendibilidade destes terreos chairros ou graduais e ás veces feraces.

2.3.4 Hidroloxía

A rede hidrográfica diríxese cara ao oeste. Merece mención o Miño, cuxo traxecto fluvial veuse modificado pola construción do encoro de Velle que elevou o seu nivel, alargou o seu leito e asolagou boa parte dos mellores terreos ribeireños.

Ao Miño, principal arteria, aínda que marxinal no municipio, flúen unha serie de regachos que nacen na división de montaña Miño - Loña medio, división orientada en dirección este - oeste. Estes regachos atravesan rápidas curvas de nivel nos seus curtos traxectos (entre 3 e 5 km os máis longos).

Podemos considerar ao Loña como a arteria colectora principal, xa que a súa conca recolle as augas de 53,20 km² (87,21 % da superficie municipal), constitúese, polo tanto, unha pequena pero activa subconca cuxa cabeceira queda nas altas terras de Nogueira. Pola dereita, recibe curtos regachos nados na montaña que divide as concas do Miño e Loña. Entre eles destaca o Requerio Grande. Pola súa esquerda, multiplícanse os afluentes, dada a maior altitude dos montes orientais (Rocas con 900 m, Alto do Couso con 802 m), situados máis aló de Esgos, xa no límite co Arnoia macedano e que permiten a expansión dunha ampla vertente que inclúe regatos de certa categoría como o Esgos, Proto Frilo, Gaiola, etc, nados fora do municipio. Estes ríos converten ao Loña a partir dos Gozos, nun río de caudal considerable, suficiente para nutrir o encoro de Cachamuíña, chafariz das necesidades de auga da cidade de Ourense.

2.3.5 Flora

A vexetación natural presenta tanto bosques mediterráneos de folla caduca coa presenza do cerquiño (*Quercus pyrenaica*) e do carballo (*Quercus robur*), como as ripisilvas con predominio dos ameneiros pero tamén con presenza de salgueiros, freixos e sabugueiros, como sebes arboradas que son abundosas e diversas neste territorio, por todo isto procura unha paisaxe de mosaico rica e variada. Son moitas as sebes arboradas entre cultivos e pastos e tamén amplos bosquetes de frondosas autóctonas, que na actualidade atópanse a monte medio e baixo.

O tapiz vexetal é moi sensible ao carácter dos chans. Así predomina o desarborado a nivel municipal, pero máis concretamente nos rochosos montes onde a matogueira e o sotobosque avantaxan ao arborado representado polo piñeiro e, en menor proporción, carballo e castaño que tamén crecen, a pesar do seu importante retroceso, nos regados vales xunto ao salgueiro e a nogueira.

Tamén destaca a presenza de mato con predominio das xestas como *Cytisus multiflorus*, *Cytisus striatus*, *Cytisus scoparius*, *Genista polygaliphylla* e o fento: *Pteridium aquilinum*. E cando o mato xa é máis degradado aparecen *Erica aragonensis*, *Erica cinerea*, *Erica ciliaris*, *Halimium alyssoides*, *Hamaespartium tridentatum* e outras plantas todas elas de marcado carácter mediterráneo.

2.3.6 Fauna

En canto á fauna, a presenza de especies faunísticas está fortemente condicionada polo medio circundante, especialmente pola cobertura vexetal natural e a presenza humana. A fauna que se pode atopar no entorno do concello de O Pereiro de Aguiar é:

Anfibios:

Ra verde (*Pelophylax perezi*), ra patilonga (*Rana iberica*), salamántiga (*Salamandra salamandra*), saramaganta (*Chioglossa lusitanica*), sapiño pintado (*Discoglossus galganoi*), sapo corriqueiro (*Bufo calamita*), sapo parteiro (*Alytes obstetricans*), tritón ibérico (*Lissotriton boscai*), tritón verde (*Triturus marmoratus*) e tritón palmado (*Lissotriton helveticus*).

Réptiles:

Cobregón (*Malpolon monspessulanus*), cobra de colar (*Natrix natrix*), cobra de escada (*Rhinechis scalaris*), cobra viperina (*Natrix maura*), esgonzo común (*Chalcides striatus*), lagartixa cincenta ibérica (*Psammodromus hispanicus*), lagartixa rabuda alxeriana (*Psammodromus algirus*), lagartixa galega (*Podarcis bocagei*), lagartixa dos penedos (*Podarcis hispanica*), lagarto arnal (*Lacerta lepida*), lagarto ferreño (*Lacerta schreiberi*), liscanzo (*Anguis fragilis*), sapoconcho europeo (*Emys orbicularis*) e sapoconcho leproso (*Mauremys leprosa*).

Invertebrados:

Lacusus cervus, *Carabus galicianus*, *Hydroporus tessellatus*, *Artimelia latreillei*, *Euphydryas aurinia*, *Formica dusmeti* e *Oxygastra curtisii*.

Peixes:

Bermelliña (*Chondrostoma arcasii*) e boga do Douro (*Chondrostoma duriense*).

Aves:

Abelleiro (*Pernis apivorus*), bubela (*Upupa epops*), azulenta común (*Prunella modularis*), gabeador común (*Certhia brachydactyla*), tartaraña cincenta (*Circus pygargus*), picanzo real norteño (*Lanius excubitor*), picanzo vermello (*Lanius collurio*), laverca común (*Alauda arvensis*), lavanco común (*Anas platyrhynchos*), gaio común (*Garrulus glandarius*), moucho de orellas (*Otus scops*), andoriña de cu branco (*Delichon urbicum*), andoriña dos penedos (*Ptyonoprogne rupestris*), azor común (*Accipiter gentilis*), pica das árbores (*Anthus trivialis*), bufo pequeno (*Asio otus*), miñato común (*Buteo buteo*), cardeal común (*Pyrrhula pyrrhula*), avelaiona (*Strix aluco*), ferreiriño real (*Parus major*), ferreiriño carboeiro (*Parus ater*), folosa das cavaneiras (*Acrocephalus scirpaceus*), peneireiro común (*Falco tinnunculus*), carriza (*Troglodytes troglodytes*), noiteboa cincenta (*Caprimulgus europaeus*), noiteboa rubia (*Caprimulgus ruficollis*), paspallás común (*Coturnix coturnix*), rabirrubio de testa branca (*Phoenicurus phoenicurus*), rabirrubio común (*Phoenicurus ochruros*), corvelo (*Corvus corone*), cuco común (*Cuculus canorus*), corvo (*Corvus corax*), papuxa de cabeza negra (*Sylvia melanocephala*), papuxa das amoras (*Sylvia atricapilla*), papuxa do mato (*Sylvia undata*), papuxa común (*Sylvia communis*),

escribenta riscada (*Emberiza cia*), escribenta común (*Emberiza cirulus*), estorniño negro (*Sturnus unicolor*), galiña do río (*Gallinula chloropus*), gabián común (*Accipiter nisus*), andoriña común (*Hirundo rustica*), andoriña dáurica (*Cecropis daurica*), pardal común (*Passer domesticus*), pardal montés (*Passer montanus*), choia común (*Corvus monedula*), falcón peregrino (*Falco peregrinus*), ferreiriño azul (*Parus caeruleus*), xílgaro (*Carduelis carduelis*), lavandeira branca (*Motacilla alba*), lavandeira amarela (*Motacilla flava*), lavandeira real (*Motacilla cinerea*), curuxa común (*Tyto alba*), picapeixe común (*Alcedo atthis*), milafre negro (*Milvus migrans*), merlo rieiro europeo (*Cinclus cinclus*), merlo común (*Turdus merula*), ferreiriño rabilongo (*Aegithalos caudatus*), moucho común (*Athene noctua*), picafollas europeo (*Phylloscopus collybita*), picafollas ibérico (*Phylloscopus ibericus*), ouriolo (*Oriolus oriolus*), pombo doméstico (*Columba livia*), pombo torcaz (*Columba palumbus*), liñaceiro común (*Carduelis cannabina*), perdiz común (*Alectoris rufa*), paporrubio (*Erithacus rubecula*), peto real (*Dendrocopos major*), pimpín común (*Fringilla coelebs*), peto verde euroasiático (*Picus viridis*), estrelina riscada (*Regulus ignicapilla*), rousinol bravo (*Cettia cetti*), rousinol común (*Luscinia megarhynchos*), chasco común (*Saxicola torquatus*), rola común (*Streptopelia turtur*), rola turca (*Streptopelia decaocto*), trigueirón (*Emberiza calandra*), pega común (*Pica pica*), cirrio común (*Apus apus*), xirín (*Serinus serinus*), verderolo (*Carduelis chloris*), mergullón pequeno (*Tachibaptus ruficollis*), folosa poliglota (*Hippolais polyglotta*) e tordo común (*Turdus philomelos*).

Mamíferos:

Esquíó (*Sciurus vulgaris*), coello (*Oryctolagus cuniculus*), ourizo cacho (*Erinaceus europaeus*), raposo (*Vulpes vulpes*), algaria (*Genetta genetta*), lobo (*Canis lupus*), morcego común (*Pipistrellus pipistrellus*), morcego de Cabrera (*Pipistrellus pygmaeus*), morcego grande de ferradura (*Rhinolophus ferrumequinum*), morcego mediterráneo de ferradura (*Rhinolophus euryale*), morcego montañeiro (*Hypsugo savii*), morcego orelludo gris (*Plecotus austriacus*), morcego pequeno de ferradura (*Rhinolophus hipposideros*), morcego ratonero gris (*Myotis nattereri*), morcego ribeireño (*Myotis daubentonii*), furaño de xardín (*Crocidura suaveolens*), furafollas pequena (*Sorex minutus*), furaño común (*Crocidura russula*), furafollas ibérico (*Sorex*

granarius), armiño (*Mustela erminea*), denociña (*Mustela nivalis*), fuiña (*Martes foina*), tourón (*Mustela putorius*), visón americano (*Neovison vison*), lontra (*Lutra lutra*), rata común (*Rattus norvegicus*), rato caseiro (*Mus musculus*), rato de campo (*Apodemus sylvaticus*), rato mouro (*Mus spretus*), trilladeira dos prados (*Microtus agrestis*), corta dos prados (*Microtus lusitanicus*) e toupa ibérica (*Talpa occidentalis*).

3 ANÁLISE DO RISCO DE INCENDIOS

A análise estatística dos incendios forestais acontecidos no concello foi elaborada a partir dos datos proporcionados pola Consellería do Medio Rural para o período 2008-2020.

Segundo o PEIFOGA, o Índice de Risco Potencial (IRP) para o concello é **Alto** e **SI** está declarado como Zona de Alto Risco (ZAR).

3.1 Histórico de incendios

3.1.1 Número de incendios e superficie queimada

Para o período considerado o concello presenta unha media de 13,92 incendios/ano e 25,72 hectáreas/ano queimadas. O número de incendios forestais ocorridos foi de 167 lumes, queimando un total de 308,68 hectáreas, 96,16 arboradas e 212,52 rasas. Na seguinte táboa e gráfica amósanse os datos de superficies queimadas e o número de incendios ocorridos no período 2008-2020.

Parroquia	Ano	Nº	Superficie Arborada	Superficie Rasa	Superficie Total
Melias (Santa María)	2008	1	0,00	0,01	0,01
Prexigueiró (San Salvador)	2008	2	1,01	0,00	1,01
Sabadelle (San Martiño)	2008	2	0,10	7,70	7,80
Vilariño (Santa Cristina)	2008	2	0,06	0,01	0,07
Calvelle (San Miguel)	2009	1	0,00	0,01	0,01
Covas (San Cibrao)	2009	4	0,06	0,17	0,23
Melias (Santa María)	2009	1	0,01	0,00	0,01
Prexigueiró (San Salvador)	2009	6	1,32	5,02	6,34
Sabadelle (San Martiño)	2009	2	0,50	3,50	4,00

Parroquia	Ano	Nº	Superficie Arborada	Superficie Rasa	Superficie Total
Triós (San Pedro)	2009	1	0,00	0,03	0,03
Vilariño (Santa Cristina)	2009	3	2,25	2,01	4,26
Prexigueiró (San Salvador)	2010	3	0,00	9,15	9,15
Sabadelle (San Martiño)	2010	1	0,00	0,15	0,15
San Xoán de Moreiras (San Xoán)	2010	1	0,00	0,30	0,30
Santa Marta de Moreiras (Santa Marta)	2010	1	5,82	0,00	5,82
Tibiás (San Bernaldo)	2010	1	0,00	0,01	0,01
Calvelle (San Miguel)	2011	2	0,05	0,03	0,08
Covas (San Cibrao)	2011	3	0,12	38,51	38,63
Melias (Santa María)	2011	4	0,30	0,50	0,80
Prexigueiró (San Salvador)	2011	1	0,02	0,00	0,02
Sabadelle (San Martiño)	2011	3	10,00	24,39	34,39
San Xoán de Moreiras (San Xoán)	2011	2	0,50	0,21	0,71
Santa Marta de Moreiras (Santa Marta)	2011	4	0,01	1,15	1,16
Tibiás (San Bernaldo)	2011	4	0,53	1,41	1,94
Vilariño (Santa Cristina)	2011	5	22,49	38,98	61,47
Calvelle (San Miguel)	2012	1	0,00	0,10	0,10
Covas (San Cibrao)	2012	1	0,00	0,01	0,01
Melias (Santa María)	2012	2	0,82	0,01	0,83
Prexigueiró (San Salvador)	2012	2	0,02	0,25	0,27
Sabadelle (San Martiño)	2012	1	0,15	0,23	0,38
San Martiño de Moreiras (San Martiño)	2012	1	0,02	0,00	0,02
Santa Marta de Moreiras (Santa Marta)	2012	1	0,00	0,25	0,25
A Lamela (Santa María)	2013	3	0,10	2,53	2,63
Calvelle (San Miguel)	2013	4	0,12	1,05	1,17
Covas (San Cibrao)	2013	3	0,04	0,11	0,15
Melias (Santa María)	2013	2	0,40	0,90	1,30
Prexigueiró (San Salvador)	2013	6	1,10	7,82	8,92
Sabadelle (San Martiño)	2013	5	0,92	6,35	7,27
San Xoán de Moreiras (San Xoán)	2013	1	0,17	0,00	0,17
Santa Marta de Moreiras (Santa Marta)	2013	1	0,00	0,80	0,80
Tibiás (San Bernaldo)	2013	2	0,50	0,01	0,51
Vilariño (Santa Cristina)	2013	2	0,05	0,12	0,17
Prexigueiró (San Salvador)	2014	1	0,00	0,01	0,01
Santa Marta de Moreiras (Santa Marta)	2014	2	0,00	0,07	0,07
Triós (San Pedro)	2014	1	0,02	0,18	0,20
A Lamela (Santa María)	2015	2	0,40	0,41	0,81
Covas (San Cibrao)	2015	1	0,00	0,01	0,01
Melias (Santa María)	2015	7	4,42	4,11	8,53
Prexigueiró (San Salvador)	2015	8	1,31	2,21	3,52
Sabadelle (San Martiño)	2015	5	3,20	19,88	23,08
Santa Marta de Moreiras (Santa Marta)	2015	2	0,02	0,00	0,02
Vilariño (Santa Cristina)	2015	7	24,26	24,85	49,11
A Lamela (Santa María)	2016	4	0,44	0,37	0,81
Prexigueiró (San Salvador)	2016	4	0,00	1,35	1,35
Santa Marta de Moreiras (Santa Marta)	2016	2	0,05	0,01	0,06
Vilariño (Santa Cristina)	2016	1	0,00	0,02	0,02
A Lamela (Santa María)	2017	1	0,00	0,01	0,01

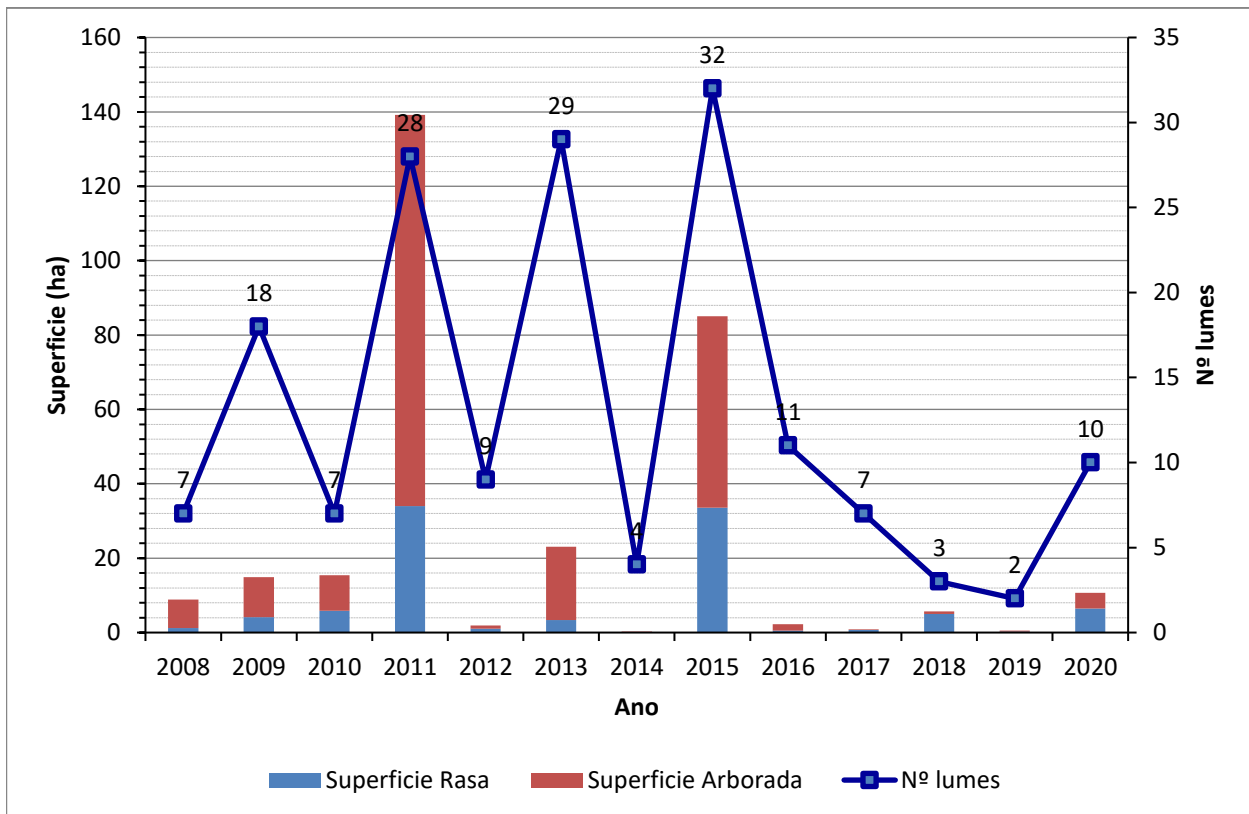
Parroquia	Ano	Nº	Superficie Arborada	Superficie Rasa	Superficie Total
Melias (Santa María)	2017	3	0,55	0,00	0,55
Santa Marta de Moreiras (Santa Marta)	2017	2	0,12	0,15	0,27
Tibiás (San Bernaldo)	2017	1	0,00	0,03	0,03
Calvelle (San Miguel)	2018	1	5,00	0,50	5,50
Sabadelle (San Martiño)	2018	1	0,01	0,19	0,20
Santa Marta de Moreiras (Santa Marta)	2018	1	0,00	0,01	0,01
Sabadelle (San Martiño)	2019	1	0,30	0,20	0,50
Vilariño (Santa Cristina)	2019	1	0,00	0,01	0,01
A Lamela (Santa María)	2020	3	1,10	0,73	1,83
Covas (San Cibrao)	2020	2	0,00	2,25	2,25
Sabadelle (San Martiño)	2020	3	0,90	0,85	1,75
San Martiño de Moreiras (San Martiño)	2020	1	0,00	0,32	0,32
Santa Marta de Moreiras (Santa Marta)	2020	1	4,50	0,00	4,50
TOTAL		167	96,16	212,52	308,68

Táboa 2 Número de incendios e superficie queimada no período 2008-2020 (Fonte: Consellería do Medio Rural)

*Superficie en hectáreas

Parroquia	TOTAL	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
A Lamela (Santa María)	13	0	0	0	0	0	3	0	2	4	1	0	0	3
Calvelle (San Miguel)	9	0	1	0	2	1	4	0	0	0	0	1	0	0
Covas (San Cibrao)	14	0	4	0	3	1	3	0	1	0	0	0	0	2
Melias (Santa María)	20	1	1	0	4	2	2	0	7	0	3	0	0	0
Prexigueiró (San Salvador)	33	2	6	3	1	2	6	1	8	4	0	0	0	0
Sabadelle (San Martiño)	24	2	2	1	3	1	5	0	5	0	0	1	1	3
San Martiño de Moreiras (San Martiño)	2	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	1
San Xoán de Moreiras (San Xoán)	4	0	0	1	2	0	1	0	0	0	0	0	0	0
Santa Marta de Moreiras (Santa Marta)	17	0	0	1	4	1	1	2	2	2	2	1	0	1
Tibiás (San Bernaldo)	8	0	0	1	4	0	2	0	0	0	1	0	0	0
Triós (San Pedro)	2	0	1	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0
Vilariño (Santa Cristina)	21	2	3	0	5	0	2	0	7	1	0	0	1	0
TOTAL	167	7	18	7	28	9	29	4	32	11	7	3	2	10

Táboa 3 Distribución dos incendios no período 2008-2020 (Fonte: Consellería do Medio Rural)

Gráfica 1 Superficie quemada e número de incendios ocorridos no período 2008-2020 (Fonte: Elaboración propia)

3.1.2 Parroquias de Alta Actividade Incendiaria (PAAI)

Segundo a Lei 7/2012, do 28 de xuño, de montes de Galicia as parroquias de alta actividade incendiaria son aquelas parroquias incluídas en zonas declaradas como de alto risco que, polo número de incendios forestais reiterados ou pola súa gran virulencia, precisen medidas extraordinarias de prevención de incendios e de protección dos montes fronte aos impactos producidos por eles.

Nas parroquias de alta actividade incendiaria realizarase un seguimento exhaustivo de calquera actividade incluída no territorio e intensificaranse as actuacións de vixilancia e disuasión.

No concello de O Pereiro de Aguiar non hai declarada ningunha parroquia de alta actividade incendiaria segundo o Plan de prevención e defensa contra os incendios forestais de Galicia (PLADIGA 2020).

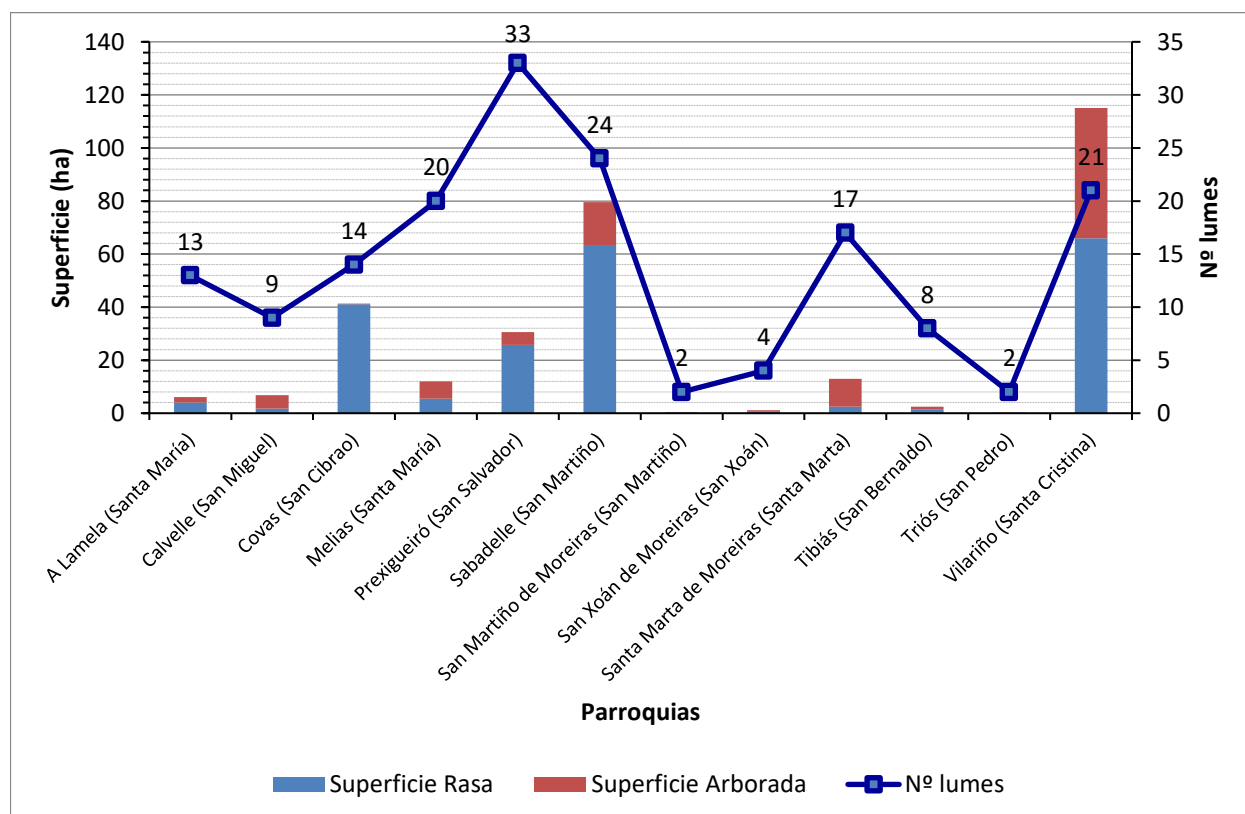
Amósanse a continuación os datos desagregados por parroquias. Tal e como se pode apreciar,

o maior número de incendios ocorre na parroquia de Prexigueiró (San Salvador), sendo a de Vilariño (Santa Cristina) a que presenta maior superficie queimada.

Parroquia	Nº	Superficie Arborada	Superficie Rasa	Superficie Total
A Lamela (Santa María)	13	2,04	4,05	6,09
Calvelle (San Miguel)	9	5,17	1,69	6,86
Covas (San Cibrao)	14	0,22	41,06	41,28
Melias (Santa María)	20	6,50	5,53	12,03
Prexigueiró (San Salvador)	33	4,78	25,81	30,59
Sabadelle (San Martiño)	24	16,08	63,44	79,52
San Martiño de Moreiras (San Martiño)	2	0,02	0,32	0,34
San Xoán de Moreiras (San Xoán)	4	0,67	0,51	1,18
Santa Marta de Moreiras (Santa Marta)	17	10,52	2,44	12,96
Tibiás (San Bernaldo)	8	1,03	1,46	2,49
Triós (San Pedro)	2	0,02	0,21	0,23
Vilariño (Santa Cristina)	21	49,11	66,00	115,11
TOTAL	167	96,16	212,52	308,68

Táboa 4 Número total de lumes por parroquia e superficie queimada no período 2008-2020 (Fonte: Consellería do Medio Rural)

*Superficie en hectáreas

Gráfica 2 Superficie queimada e número de incendios forestais por parroquia para o período 2008-2020

3.1.3 *Activación do PEIFOGA en situación 2*

Segundo o establecido na Directriz básica de planificación de protección civil de emerxencia por incendios forestais (Real Decreto 893/2013, do 15 de novembro) e no PEIFOGA, a clasificación dos lumes depende do establecemento previo dun índice de gravidade potencial, en función do cal se declarará unha situación operativa.

Os índices de gravidade potencial dos lumes determínanse en función da topografía da zona, das dimensións do incendio, dos combustibles existentes, das características das masas forestais ameazadas, das infraestruturas de defensa contra incendios (devasas, rede viaria, reservas e puntos de auga etc.), das condicións meteorolóxicas reinantes (vento, temperatura, humidade relativa), das posibles ameazas potenciais para as persoas non relacionadas cos labores de extinción, da presenza de instalacións e infraestruturas sensibles (tendidos eléctricos, gasodutos, estradas principais...).

Os lumes clasifícanse segundo o seu nivel de gravidade potencial, mediante a seguinte escala:

- **Índice de gravidade potencial 0:** Referido a aquel incendio en que, na súa evolución máis desfavorable, non hai ameaza ningunha para aquelas persoas non relacionadas co dispositivo de extinción, nin para bens distintos aos de natureza forestal, e o dano forestal esperable é moi reducido (pola extensión do incendio ou polas características da masa afectada).
- **Índice de gravidade potencial 1:** Referido a aquel incendio en que, na súa evolución máis desfavorable, se prevé a necesidade de poñer en práctica medidas para a protección de persoas alleas ao dispositivo de extinción e existen bens illados ameazados de natureza non forestal (infraestruturas sensibles ou redes de subministracións), e o dano forestal esperable é considerable (pola extensión do incendio ou polas características da masa afectada).
- **Índice de gravidade potencial 2:** Referido a aquel incendio en que, na súa evolución máis desfavorable, se prevé unha ameaza seria dos núcleos de poboación ou das

infraestruturas de especial importancia, e o dano forestal esperable é moi importante (pola extensión do incendio ou polas características da masa afectada), de xeito que se fai necesario adoptar inmediatamente medidas para a atención e o socorro da poboación ou para a protección dos bens.

- **Índice de gravidade potencial 3:** Referido a aquel incendio en que, unha vez apreciadas as circunstancias anteriores no seu índice máximo de gravidade, concorren outras sobre o dispositivo de extinción que imposibilitan continuar co labor encamiñado ao control do incendio.

O índice de gravidade potencial dos incendios establecerá o centro de coordinación central do SPDCIF, a proposta do director técnico de extinción.

A situación operativa dos plans será consecuencia dos danos ocorridos ou do dano potencial que, de forma técnica e realista, se prevé que pode chegar a ocasionar (índice de gravidade potencial) e da dispoñibilidade de medios e recursos dispostos, e teranse en conta ademais outros criterios relativos a:

- A simultaneidade temporal e/ou a concentración espacial de conatos ou incendios forestais que poderían ter lugar nun espazo territorial determinado.
- A suficiencia, idoneidade e disposición dos medios e recursos cos que conte o plan para o control do incendio e/ou para a atención e o socorro da poboación afectada.
- A estacionalidade temporal, así como a activación e posta en servizo dos dispositivos de prevención e extinción de incendios forestais determinados nos plans.
- Outras circunstancias de índole administrativa por razón do espazo territorial afectado, ou pola intensidade e/ou a gravidade das consecuencias sobrevidas ou potenciais sobre as persoas e os seus bens.
- Calquera outra a criterio da autoridade a quen lle corresponda a dirección do plan activado correspondente.

Atendendo aos criterios anteriores, as situacións operativas do PEIFOGA son:

- **Situación 0:** Situación de emerxencia provocada por un ou varios incendios forestais

que, na súa evolución previsible, poidan afectar só bens de natureza forestal e poidan ser controlados cos medios e recursos do propio plan local ou da comunidade autónoma, incluídos os medios do Estado, a condición de que estes últimos actúen dentro da súa zona de actuación preferente. A situación 0 corresponderá con carácter xeral a incendios con IGP0.

- **Situación 1:** Situación de emerxencia provocada por un ou varios incendios forestais que, na súa evolución previsible, poidan afectar gravemente bens forestais e, se é o caso, levemente a poboación e os bens de natureza non forestal e que poidan ser controlados cos medios e recursos do plan da comunidade autónoma, ou para cuxa extinción poida ser necesario que, a solicitude do órgano competente da comunidade autónoma e tras a valoración da Dirección Xeral de Protección Civil e Emerxencias do Ministerio do Interior ou da Dirección Xeral de Desenvolvemento Rural e Política Forestal do Ministerio de Agricultura, Alimentación e Medio Ambiente, segundo corresponda, sexan incorporados medios extraordinarios.

O plan activarase en situación 1 para incendios IGP0 cando sexa necesaria a incorporación de medios extraordinarios, ou ben para incendios IGP1, declarados así porque o dano esperado é considerable, pola extensión do incendio ou polas características da masa afectada, pero nos que non é necesario poñer en práctica medidas de protección dirixidas á poboación allea ao dispositivo de extinción.

- **Situación 2:** Situación de emerxencia provocada por un ou varios incendios forestais que, na súa evolución previsible, poidan afectar gravemente a poboación e os bens de natureza non forestal, e que esixen a adopción inmediata de medidas de protección e socorro. Pode ser necesario que, a solicitude do órgano competente da comunidade autónoma, sexan incorporados medios extraordinarios ou que poden comportar situacións que deriven cara ao interese nacional.

O plan activarase en situación 2 para incendios IGP1 ou superiores cando a cualificación veña motivada pola afección á poboación e aos bens de natureza non forestal (vías

principais de comunicación e redes principais de subministración) e sexa necesario adoptar medidas de protección dirixidas á poboación, tales como evacuación e/ou albergue.

A cualificación da situación operativa do plan será establecida polo director do plan a través do centro de coordinación central do SPDCIF para as situacións 0 e 1 e, polo delegado territorial da Xunta de Galicia na provincia que estea afectada polo lume, para a situación 2, a proposta do centro de coordinación central do SPDCIF. Esta cualificación poderá variar de acordo coa evolución do incendio. Así mesmo, a situación operativa 1 será comunicada ao organismo competente en materia de protección civil, a través do CAE112.

- **Situación 3:** Situación de emerxencia correspondente e consecutiva á declaración de emerxencia de interese nacional polo Ministerio do Interior. Efectuarase por propia iniciativa ou a instancia do conselleiro competente en materia de protección civil ou do delegado do Goberno en Galicia.

En incendios IGP1, nos que se prevexa a necesidade de poñer en práctica medidas de protección á poboación allea ao dispositivo de extinción, podendo ser ou non necesarios a incorporación de medios extraordinarios, activarase o plan en situación 2.

O procedemento será o seguinte:

Unha vez determinada polo CCC, a proposta do director técnico de extinción, a necesidade de poñer en práctica de medidas de protección dirixidas á poboación, procederá a solicitar a declaración de situación 2 do PEIFOGA, e trasladará ao técnico de garda do sistema integrado de emerxencias o motivo da solicitude: persoas ou bens ameazados, posibilidade de evacuación, cortes de estradas, ferrocarril etc.

Unha vez declarada a situación 2, comunicarase a:

- Xefe/a do Servizo Provincial de Emerxencias, ou persoa que o substitúa.
- Alcalde/s dos concellos afectados.
- Delegación e Subdelegación do Goberno.

- Xefe/a Territorial de Presidencia.
- Xefe/a Territorial de Medio Rural.
- Dirección xeral de Emerxencias e Interior.
- Xerente de la Axencia Galega de Emerxencias.

E mobilizaranse os grupos operativos previstos, segundo as necesidades:

- Sanitaria.
- Apoio loxístico e seguridade.
- Medios de intervención non adscritos á situación 0 e 1.
- Medios extraordinarios, sempre a solicitude do CCC, segundo o determinado na situación 1.

Unha vez que o incendio deixe de poñer en perigo persoas e/ou bens de natureza non forestal, e cando o delegado territorial desactive a situación 2, o técnico de garda comunicarllo a:

- Alcalde do municipio.
- Xefe territorial de Presidencia.
- Xefe territorial de Medio Rural.
- Xefe de Emerxencias da provincia ou persoa que o substitúa.
- Delegación e Subdelegación do Goberno.
- CCC.

A desactivación da situación será transmitida aos responsables dos grupos operativos que fosen mobilizados.

No concello non foi activada a situación operativa 2 do PEIFOGA durante período 2008-2020.

4 XESTIÓN DA BIOMASA

Segundo o *artigo 20 da Lei 3/2007, do 9 de abril, de prevención e defensa contra incendios forestais de Galicia*, a xestión da biomasa existente nos terreos forestais e nas zonas de influencia forestal é realizada a través de faixas, situadas en lugares estratéxicos, onde se

procede á modificación ou á súa remoción total ou parcial, buscando a rotura da continuidade horizontal e vertical da biomasa presente.

4.1 Definición das redes secundarias de faixas de xestión de biomasa

As redes secundarias teñen un ámbito municipal e posúen a función prioritaria de protección dos núcleos poboacionais, das infraestruturas, dos equipamentos sociais, das zonas edificadas, dos parques e dos polígonos industriais (Art. 20.4).

- 1 Nos espazos previamente definidos como redes secundarias de faixas de xestión de biomasa nos plans municipais de prevención e defensa contra os incendios forestais será obrigatorio para as persoas que resulten responsables consonte o *artigo 21 ter* xestionar a biomasa vexetal, de acordo cos criterios estipulados nesta Lei e na súa normativa de desenvolvemento, nunha franxa de 50 metros:
 - a Perimetral ao solo urbano, de núcleo rural e urbanizable, sen prexuízo do disposto na *disposición transitoria quinta*.
- 2 Con carácter xeral, na mesma franxa de 50 metros mencionada no número anterior non poderá haber árbores das especies sinaladas na *disposición adicional terceira*.
- 3 As distancias mencionadas neste artigo, mediranse, segundo os casos:
 - a. Desde o límite do solo urbano, de núcleo rural e urbanizable.
 - b. Desde os paramentos exteriores das edificacións, vivendas illadas e urbanizacións, ou os límites das súas instalacións anexas.
 - c. Desde o límite das instalacións no caso dos depósitos de lixo, gasoleiras e parques e instalacións industriais.
 - d. Desde o peche perimetral no caso dos cámpings.

4.1.1 Perimetral ao solo urbano, núcleo rural e urbanizable

A Lei 2/2016, do 10 de febreiro, do solo de Galicia, no seu *artigo 15*, define os tipos de solo nos que os plans xerais de ordenación e os plans básicos municipais deberán clasificar o territorio

municipal: urbano, de núcleo rural, urbanizable e rústico.

No *artigo 16* da citada Lei, di que os plans xerais e os plans básicos clasificarán como solo urbano os terreos que estean integrados na malla urbana existente, sempre que reúnan algún dos seguintes requisitos:

- a. Que contén con acceso rodado público e cos servizos de abastecemento de auga, evacuación de augas residuais e subministración de enerxía eléctrica, proporcionados mediante as correspondentes redes públicas ou pertencentes ás comunidades de usuarios reguladas pola lexislación sectorial de augas, e con características axeitadas para servir á edificación existente e á permitida polo plan.

Para estes efectos, os servizos construídos para a conexión dun sector de solo urbanizable, as estradas e as vías da concentración parcelaria non servirán de soporte para a clasificación como urbanos dos terreos adxacentes, agás cando estean integrados na malla urbana.

- b. Que, aínda carecendo dalgúns dos servizos citados no punto anterior, estean comprendidos en áreas ocupadas pola edificación, polo menos nas dúas terceiras partes dos espazos aptos para ela, segundo a ordenación que o plan xeral ou o plan básico establezan.

O *artigo 27* di que constituirán o solo urbanizable os terreos que o planeamento considere necesarios e axeitados para permitir o crecemento da poboación e da actividade económica ou para completar a súa estrutura urbanística.

O *artigo 23* di que constitúen o solo de núcleo rural as áreas do territorio que serven de soporte a un asentamento de poboación singularizado, identificable e diferenciado administrativamente nos censos e padróns oficiais que o planeamento defina e delimite tendo en conta o número de edificacións, a densidade de vivenda, o seu grado de consolidación pola edificación e, de ser o caso, a tipoloxía tradicional da súa armazón e das edificacións existentes nel.

4.1.2 Arredor das edificacións destinadas ás persoas, vivendas illadas, urbanizacións, depósitos de lixo, cámpings, gasoleiras e parques e instalacións industriais situados a menos de 400 metros do monte e arredor das edificacións illadas destinadas ás persoas

A maiores da franxa perimetral de 50 metros arredor dos solos urbano, de núcleo rural e urbanizable, xestionarase a biomasa:

- a. Arredor das edificacións destinadas ás persoas, vivendas illadas, urbanizacións, depósitos de lixo, cámpings, gasoleiras e parques e instalacións industriais situados a menos de 400 metros do monte.
- b. Arredor das edificacións illadas destinadas ás persoas en solo rústico situadas a máis de 400 metros do monte.

4.2 Xestión da biomasa en pistas, vías, camiños, estradas de titularidade municipal

As redes terciarias de faixas de xestión de biomasa localízanse nos terreos forestais e nas zonas de influencia forestal e están vinculadas ás infraestruturas de uso público, así como ás seguintes infraestruturas de prevención e defensa contra os incendios forestais: camiños, vías, pistas forestais, devasas, faixas auxiliares de pista, área cortalumes e outras infraestruturas ou construcións relacionadas coa prevención e defensa contra os incendios forestais.

É competencia dos concellos adoptar as medidas de prevención de incendios forestais que lles correspondan en relación ás faixas laterais das redes viarias da súa titularidade.

4.3 Xestión da biomasa nos montes de titularidade municipal

A clasificación dos montes por razón da súa titularidade, ven definida na *Lei 7/2012, de 28 de xuño, de montes de Galicia*, no seu *artigo 13*, sendo estes públicos ou privados.

Son montes públicos os pertencentes ás administracións públicas e a outras entidades de dereito público. O *artigo 14* os clasifica pola súa natureza xurídica, podendo ser de dominio público (ou

demaniais) e patrimoniais.

Corresponderá ao concello a xestión da biomasa nos montes da súa titularidade.

4.4 Relación de parcelas afectadas

A relación de parcelas afectadas pola faixas secundarias de xestión de biomasa recóllese no Anexo I. Neste listado pódense consultar as referencias catastrais, a superficie total e a superficie de afección de cada una das parcelas. Estas están agrupadas polo número de plano no que aparecen representadas graficamente.

Dita relación poderá verse afectada pola modificación do parcelario ou por correccións ou actualizacións do presente Plan municipal de prevención e defensa contra os incendios forestais.

ANEXO

RELACIÓN DE PARCELAS AFECTADAS

PLANOS

PLANO 1 SITUACIÓN

PLANO 2
REDE DE DEFENSA CONTRA OS
INCENDIOS FORESTAIS

PLANO 2.1

REDE SECUNDARIA DE FAIXAS DE XESTIÓN DA BIOMASA PERIMETRAL AO SOLO URBANO, NÚCLEO RURAL E URBANIZABLE, E ARREDOR DAS EDIFICACIÓNS ILLADAS

